

Homersea

dimecres, 16 de juny de 2004

UN TEXT FET A PALMA EL 16 DE JUNY DE 2004, CENT ANYS DESPRÉS DEL 'BLOOMSDAY'. (BIEL MESQUIDA)

I. Palma, racó del taller de Mireia, 8 h 7 m

dimecres, 16 de juny | 8:07

Avui, 16 de juny de 2004, sabré si tenc càncer o no. Si no em pos a escriure a les totes, em tornaré botxa, boja, guillada, folla, tocada, taral·lirota, sonada, capfluixa, orada i tots els sinònims possibles d'aquella que té mal pel cap i no són crosteres. Escric d'eima. Però aquestes frases són el primer blog, la plagueta de bitàcola de Catalina F. Bufff! Ja he començat: ja ho he fet! I ja he trobat el mot per etiquetar-lo: HOMERSEA. Uau! El benigne savi poeta Homer em guiarà i protegirà. Me'n vaig a intoxicar-me amb cafè i un tranquimazín.

II. Palma, racó del taller de Mireia, 8 h 15 m

dimecres, 16 de juny | 8:15

Avui he dit al cap de personal del meu Eroskito que no aniré a fer feina perquè he d'anar de metges. Mumare sempre anava de metges, sempre la record anant de metges. De petita, mumare em deia, quan s'enrabiava amb les meves polissonades, que em mancava un bull. M'acab de despertar i encara tenc la vista plena d'imatges. No era un malson. Ni un bonson. Per què no em pos a escriure allò que record en lloc d'embolicar la troca? M'ho digué clar i català el psiquiatre Joan Ferrer: «Catalina, ho has d'amollar tot i tot d'una. No t'hi miris, escriu a raig, allò que et surti, tirant pel dret. T'ho has de treure amb totes les paraules, no hi cerquis cap ordre ni cap sentit.» Per això he agafat fua, m'he assegut davant aquest ibook que tu, Kwaidan, em regalares fa dos anys i busques, quan ens coneguérem, i he decidit començar el blog, l'Homersea, amb la transcripció d'allò que record del somni de fa una estona. També he d'anar a les totes perquè no vull que na Mireia em trobi a l'ordinador i es pensi que visc dins un xat. Anem per feina! Trob que reconstruir un somi és una forma ben senzilla de començar aquesta plagueta en xarxa que fa mesos que vull escriure i no gos. Per què? Vénga, fora hòsties! Basta de preguntes sense resposta! Començ: «Una dona pren. Crema. Dóna amb la mà oberta i xiscla com una oronella. Som al Born de Palma. (Sempre el puto Born!) Els plàtans volen com si fossin globus. Els fanals estan embolicats amb cel·lofana blava per mor dels bombardejors. Les lleones lleten per la boca. Mir les seves mamelles molta d'estona. Tot el passeig és un camp de blat i per dedins corren nins i tetes. El cotxet que rodola les escales fent cucaveles. Les parpelles em flamegen. Una nina negra! Una nina negra!, criden tres velles dames amb vel, missal i rosari, que surten volant. (Massa clar per ser somiat. Això és el que va passar de bon de veres. Negra, mallorquina i de casa bona no podia ser.) Creix una remor de batalla medieval i de torrentada. Mumare. (No és ella. Podria ser Ingrid Thulin o

Ingrid Caven, les meves dues cantants model. Per què aquesta obsessió amb mumare i per ser cantant?) Sí, la doble de mumare canta a Jack el Negro (ara és Art Decó i jo hi anava molt quan era Palmapalma) un tango amb veu de moixa. Estic entre cossos nus amb espines. Un brollador. Pedres de torrent dins els ulls. Cega, sorda, coixa, malfeta, curtona, manxaroia i estrangera. La pantera negra s'acosta. Hi ha manifestacions contra la pau. Llàgrimes de pedaç. Nigularros de llàgrimes. La pepa plena de serradís. Un dofí de jugueta. El mar verd moc. El mar arrufatesticles. El pecat és fer sofrir mumare. No m'agenoll. No res com una cussa. (Això crec que ho acab d'inventar, però quan he sabut que estava desperta amb els ulls clucs m'he sentit plena de desfici, d'ansia, mal a pler.) » Tenc com un punyal clavat enmig del pit. Em ve al cap una Puríssima de la tia Antònia dins una capelleta amb el cor travessat amb set punyals que m'escarrufava. He de continuar escrivint el somi: «Na Mireia hi era per alguna part. La sentia com una presència. Devia ser quan anàvem a la platja. Ens sortia una jaieta amb una capsa. L'he agafada. Na Mireia em deia que la tiràs. L'he oberta. Han volat quatre màquines d'escriure com la pluma olivetti que tenia a la merceria. He trobat en Kwaidan. (Voldria tornar al seu país qualche dia? M'agrada aquesta aura d'originalitat i fascinació que brolla del seu cos, l'aire d'abandó i de tendresa mascle.) No em mirava, no em boixava, no em donava res. He xisclat. Llavors crec que he vist el pou. M'hi he tirat de cap i m'he despert cop en sec.» Sé que passaven més coses però ara no sé recordar res pus. Ja ho he decidit. Em passejaré tot el sant dia amb l'ibook i contaré tot quant em succeirà. Homersea, amunt! Crec que és una bona teràpia. Sembla que ho he llegit en un manual d'autoajuda. La necessit!

III. Palma, sala menjador de l'àtic de l'edifici Son Abrines, 10 h 30 m
dimecres, 16 de juny | 10:30

No sé quantes de vegades m'he escorregut. No hi ha millor remei contra l'angoixa que un bon pinyol. La telefonada d'en Kwaidan m'ha fet aterrar. Està fet un embull. Fedor i ell partiren cap a Barcelona per passar-hi una setmana. Kwaidan diu que vol tornar. M'ha contat que es va fer una palla bestial dins el bany de l'hotel mirant una parella que ho feia a una habitació del pis de davall. M'ha posat calenta. Després m'ha refredat quan he vist que torna fer de les seves. Li ho he dit ben a les clares. No l'ajudaré gens ni mica. Estic empenyada. No m'ha demanat per la biòpsia i jo no li he dit res. Agafaré la bossa per a l'ibook i aquest telèfon mòbil nou de trinca que em permetrà escriure el blog en les planes d'aquesta pantalla mundial que és la xarxa. Veig xarxes pertot. I em sent més lliure que mai. I el blog, l'Homersea, em fa companyia.

IV. Dins el bus de Cas Català a Palma, 11 h
dimecres, 16 de juny | 11:00

Diré paraules. Teringues de mots, veniu! Boca teva feta meva. Pantaixam. Enfonyall de les bragues: olor forta i estimulants. Mireia! Mireia! Barnús arrabassat. La processó de salives. Penetració de llengües. Calze i ambrosia el fruit dels mugrons. Dreceres cap a la boca sense dents, enfora. El far de la torre de Paraires. El marbre de Kwaidan. Mireia, t'escup damunt les cuixes, damunt el llombrígol, t'escup per tota la febre. Cerc la boca grossa de Kwaidan quan et devor el gallet amb caníbal estreta. Els morros de

Kwaidan grossos em xuclen, em destrossen de tremolors i rialles. Ets una ecce dona crucificada. Mireia, Mireia, esclafim com dues orades. Ens aferram com dues nàufragues. Mireia, tens tota la passió que et rebenta, lluminosa. Ens clavam els ulls fosforescents. Bufff! El Corb Marí: les casetes damunt la mar. Els banys de quan era petita. Em faig nina dins els teus braços, dins el teu cul on em perd. Avions a reacció són les teves fugides. El compàs de les ones. Ritmes solidificats i diferents. Fuig! Fuig a l'escapada! Fuig com si tota jo fos aire de tempestes entre llamps i fosca. Una aurora boreal entre les ninetes. Pedres fogueres. Bufff! El Terreno, on vaig ser feliç de nina tants de llunyans estius. Moltes de nits. Gomila Place. Allà cantava tota la Billie Holiday al Jazz Club La Cubana, on em dessagnava per les cordes vocals. Clarors de tómboles, romiatges a la Verge de la Bonanova i el bar Àfrica. Totes dues estormiades fins als encontorns de la ferida. Mireia, Mireia!

V. Palma, Ca s'Andritxol o Café Lírico, 11 h 20 m
dimecres, 16 de juny | 11:20

Crec que el Líric és l'únic bar possible, l'únic que existeix en el món per protegir-me i agombolar-me. Des de la meua taula, amb aquest marbre que em dóna una sensació de frescor en un dia enningulat i estrany, domín totes les situacions, estic dins la cabina de la direcció, faig que qualsevol cosa passi com jo voldria: els meus desitjos poden ser associats. Això deuen ser els efluis benefactors del blog (i la mica de tranquil·litat). La meua plagueta de bitàcola em distreu. A la clínica, a mumare, els metges sempre li deien: «S'ha de distreure molt.» Era com una befa. Si les coses no haguessin anat d'aquella manera me l'hauria enduita a viatjar. Els viatges sí que distreuen i et fan oblidar el mal de viure, el buit al cor que no s'atura d'atacar quan menys ho esperes i després el pantaix, l'ofec fort i la mascareta. A ella la record dins aquella habitació cutre amb un Crist damunt el llit de beneficència i jo sense poder fer res, sense poder rescatar-la d'aquell fondal en què s'havia estavellat i agonitzava. Agonitzar és un dir, perquè els metges sempre deien que se'n sabia molt poc, de la seva malaltia, i que amb tota la química que li donaven podria ser la mateixa d'abans. «Poser li quedarà qualque seqüela», afegien, quan jo insistia pesadament demanant i demanant. Però els ulls de mumare, esbatanats, no enganyaven: eren d'aquells que ja han vist i conegut la fesomia de la mort. I quan em demanava que resàs jo li contestava que era atea, com ella quan va ser jove. Arruix! Deu ser l'analítica de la biòpsia el que em fa escriure tot això. Ah! I la mala informació de Mireia sobre la meua puta història. Puta història és un bon títol per a un blog d'ara. No, no! Homersea és el meu camí. No hi ha por. Na Mireia s'aixeca, em troba a l'ordinador i comença a insultar-me com si dugués una cinta de casset enverinada a les cordes vocals. Devia ser ja un dels bons efectes del blog que no li he contestat com abans, ni l'he interrompuda, ni hem cridat com dues cusses ferotges. Perquè si ella és bona jo també som bona quan m'hi pos. M'he fet la semimàrtir i amb una veu suau i fonda, com quan cant «Perfidia» en la versió de Nat King Cole, que no sabia de quin enfonyall em sortia, li he recordat que en Kwaidan és a Barcelona. Que si no ho recorda passeja bastant de mal rotllo amb una negrata mallorquina que nom Catalina perquè després d'un any i mig de viure junts, la negrata dependenta que vol ser cantant, s'ha penjat d'una pintora jovençana barcelonina que nom Mireia. I comparteixen vides, cossos, peles i el fill de nou anys d'en Kwaidan, en Fedor, des de fa deu mesos. Allò l'ha

encesa. Estava mossegadora, devoradora, menjadora. Emperò jo dissimulava i feia com si no passàs gust de veure aquella cara tan blanca estremida per la ràbia, la mirada penetrant blavosa amb l'ull esquerre que li fuig cap a defora, sobretot en situacions tenses, la lleugera pelussa damunt el llavi superior, aquells braços llargs i magres que mou com si fes un encanteri; era com si no em temés de la gran bellesa d'un cos que m'omplia de fortors sobtades: em feia l'enfadada. I la deixava esplaiar-se dins aquells murs seus plens de teles començades que es mesclaven amb un fotimer de fotos aferrades i borratxades, amb pinzells secs dins pots de pintura mig plens devora pintures esqueixades i papers arrugats amb dibuixos, un lloc on un retrat d'un fresc de Piero della Francesca estava al costat d'una foto de Katharine Hepburn o uns versos de Rimbaud. Després, en un silenci llarg, acabava la frase que escrivia. Apagava l'ibook. El tancava i li demanava amb la meua veu més d'esclava: «Et prepar el berenar?» Quan estàvem assegudes dins aquella cuina menjador del nostre àtic, el capcurucull d'un d'aquests horribles edificis que hi ha al costat de la Fundació Pilar i Joan Miró, que tenen una vista salvatge sobre tota la mar de la badia de Palma, amb l'estudi fet de Sert a dues passes (des del taller de na Mireia es dominava tot l'espai Miró i ella deia que quan es trobava dins el caos s'entretenia mirant-lo i aquell territori d'un mestre que adorava li suggeria imatges) i Can Saridakis (o Palacio de Marivent en pijo, casal de poble mallorquí estibat d'okupas de sang blava), na Mireia m'ha donat l'avís de correus urgent d'ahir vespre. He d'anar a recollir un certificat a nom meu. Mentida, als meus dos noms Catalina Felipa. Això ha estat el motiu de la brega final. Li he dit que no passava res. Hi havia molta de gent que em coneixia pels dos noms. Però crec que ha endevinat que era una mentida. Com també era mentida que no em trobàs atacada de nervis per mor del resultat de la biòpsia. Li he repetit amb veu de dominadora caparruda que aniria a les dotze i mitja a recollir-lo tota sola. I s'ha posat a plorar. M'hi he llançat al coll, l'he mossegada amb llengua i fins que no ha esclafit de rialles no he estat bona. Després li he dit que havia de partir. Buffff! Com m'enrotll amb aquest blog. El variat tenia un saborino de puta mare: m'entusiasma el cap i pota de vedella, el fetge de porc, els ronyons de be amb aquell gustest de pixum que et deixen. M'acab la canya. I ja són les dotze i mitja tocades. Pag i cap a la plaça del Comtat del Rosselló! No aniré a cercar el certificat fins que tenguí el resultat de la biòpsia. Bufff! Tenc una porada.

VI. Palma, plaça del Comtat del Rosselló, Laboratori d'anàlisis biològiques, 1 h 30 m dimecres, 16 de juny | 13:30

Estic encesa de ràbia. M'he sentit tractada com un drap brut. Visca la delicadesa dels miserables! Visca la conxorxa dels necis! Si en el super em passàs amb el personal la meitat de la meitat del que ho ha fet amb mi aquesta infermera (crec que no deu tenir ni el títol, segur que té feina perquè es colga amb algun analista), ja m'haurien tret a coces. Quan m'ha belat amb una veu irritant i xiscladora que l'anàlitica no estaria avui dematí, per poc em convertesc en pèl roja i li arrabàs tota la cabellera rossa de pot que li tapava mitja cara. Feia deu minuts que discutíem i encara no sabia quines eren les intencions sàdiques d'aquella berganta. He demanat que avisàs el seu cap. Ella s'hi negava però escandalitzada amb la meua miula no li ha quedat altre remei que anar a cercar algú. Aquell senyor gran, un poc calbet i d'aspecte afable m'ha fet passar a un despatx, m'ha fet seure, m'ha donat un tassó d'aigua i m'ha demanat disculpes. Ha

mirat a l'ordinador les meves dades i m'ha dit que amb quasi tota seguretat em podrien donar els resultats avui. Emperò (quan he sentit l'emperò tot tornava a tremolar) hi ha una part de l'analítica que ha d'arribar de Barcelona i per això no podia assegurar res. Si volia podria esperar fins a les dues. Perquè si a les dues no havia arribat hauria de tornar devers les set toques, que és quan arriba l'altre correu. He dit que ja que hi era esperaria. He demanat que calculassin millor l'hora de les entregues dels resultats. Perquè que et diguin que tens el fetge fet paté no és una notícia bona d'empendre. M'ha dit que tenia un sentit de l'humor estupendo i m'ha donat tota la raó. «Amb aquest enginy seu segur que no serà res», m'ha dit mentre m'obria la porta d'una saleta amb uns mobles de disseny incomodíssims i una taula de vidre transparent amb un ram de roses color xampany. Les roses i la vista sobre l'antic teatre Balear m'han reconfortat. Al Balear hi anava a les títeres les festes de Nadal, primer amb mumare i després amb la tia Antònia, una vella dida de mumare amb la qual vaig viure tota la meva adolescència devora el mercat de Santa Catalina. Les títeres, el circ, els trapezistes, els lleons, els pallassos, els il·lusionistes, els llums fulgurants i la música excitant, tot se m'ha fet present de cop i m'ha deixat pensativa i somiadora una bona estona. El record d'un dia que em vaig amollar de la mà de mumare, em vaig perdre entre la gentada i em trobaren plorant devora les gàbies dels tigres quan ja tancaven el teatre, sempre m'ha regirat. Bufff! Telefon a Mireia. No em contesta. Torn insistir. Res. Mir el sonyericsson com si fos una eina inútil. Mentida, gràcies a aquest mobilet puc fer navegar Homersea pels oceans de la Xarxa. Què més vull? Em posaré tranquil·la perquè segur que fins avui horabaixa res de res. Aniré a correus a veure qui m'envia aquest certificat. El teatre Balear convertit en bingo em fa sentir una punxada de malenconia. Com tota Mallorca que és destruïda amb diürnitat i caralta. Com el català que fa ull. Xisssst! Que es faci enfora la pantera negra negra! Just em mancava una depressió. El blog, Homersea, em dóna forces. Endavant les lletres!

VII. Palma, Central de Correus, 2h 17 m
dimecres, 16 de juny | 14:17

«Catalina: Estimada, t'he cridat cinc pics i comunicaves. Mireia: O és que no em poden trucar? Catalina: No t'alçuris. Estic un poc nerviosa. Mireia: T'han donat els resultats? Catalina: No, m'han dit que tornàs l'horabaixa devers les set. Falten unes proves que fa un laboratori de Barcelona. Mireia: Vols que anem a dinar pel món? M'he passat tot el matí pintant retrats teus. (Silenci) No em contestes? Catalina: Estic embambada, ja saps que això dels retrats em deixa sempre molt catatònica. Mireia: Pareixes aquells indígenes de tribus africanes que es pensen que la càmera fotogràfica els robarà l'ànima. Catalina: I no és vera que les fotografies ens deixen morts damunt el paper i els dibuixos també d'una altra manera? Mireia: No t'enrotllis. Ho discutirem al dinar. Catalina: On vols anar? Mireia: M'estimo més que ho diguis tu. Catalina: Bé. Dit i fet, a Can Eduardo. Tenc mengera de peix, de musclos i de copinyes. Mireia: Ets una obsessa sexual. Catalina: I tu la meva carnada. Mireia: Basta de conya. Mama'm, porcota! D'aquí a mitja hora arribaré al restaurant. No et despistis ni t'entretenguis. Muac! Catalina: Xucccc! Xuccclaré! Xucclabé! Vine xuclamel meu!» He transcrit aquesta conversa perquè és d'una senzillesa plena de complicitats que em fa aterrar en aquest món. Necessit aire. Me'n vaig als jardins de Joan Alcover. (Continuaré.).

VIII. Palma, Jardins de Joan Alcover, 2 h 45 m
dimecres, 16 de juny | 14:42

Què m'ha passat abans de la telefonada? Res, he anat del laboratori cap al carrer de Sant Miquel, he baixat cap a la costa de la Pols amb aquelles botigues fosques i subterrànies de mobles i discos i cadafets que em fan tanta de gola, he travessat cap a la Sala Astoria, on vaig veure Dublinesos sentint-me la neu que tocava la fesomia d'Angelica Huston, que està totalment abandonada, i he seguit fins al Grand Hotel on hi viuen encara les veus de tants de morts. Per darrere Sant Nicolau (he vist la pedra on es va asseure la Beata Catalina Thomàs i m'he sentit molt identificada amb ella) he arribat davant aquests dos edificis que m'escarrufen un poc: Correus i la Delegació del Govern central. Sort que a Correus han tapat l'aligota franquista amb un calaix amb el logotip. He baixat les escales que duen a aquest soterrani (mir la claror com es difumina en unes ombres d'aigua que fa l'ambre de les bombetes antigues i el blanc explotat dels neons), que sempre em recorda una llista de correus d'un país tropical tot entapissat d'apartats color plom i un taulell on dónes un paper, mostres un carnet i t'entreguen alguna cosa. Quan el senyor m'ha mostrat el paquet em pensava que s'havia equivocat. L'hi he fet mirar de bell nou. No, no estava errat. Aquella capsa de dos pams d'ampla i un pam d'alta era per a mi. Li he donat les gràcies i m'he assegut en un banc del fons de la sala. Des d'aquí escric. Astorada. Com si l'univers s'hagués obert damunt el meu cap i m'hagués caigut el passat de viu en viu. El remitent del paquet és la meva senyora àvia donya Felipa, a la qual només vaig veure un parell de vegades quan era petita. El senyor avi va dir que aquella nina negra no era de la família. Que ell no havia tengut cap filla que infantàs carn negra. Mare i filla no són nostres! Això ho amollava i, sobretot, ho xisclava mumare delirant al Psquiàtric. Vaig saber la meua vida dins el deliri. I ara, què hi deu haver dedins? Per què m'envia això? Tenc la sensació que el paquet és una bomba de rellotgeria que fa tic-tac, tic-tec, tic-tic, tic-toc, tic-tuc, i pot explotar d'un moment a l'altre. I faré ull i estaré llesta. Estic llesta.

IX. Palma, restaurant Can Eduardo, 3 h 10 m
dimecres, 16 de juny | 15:10

Escric d'amat. Escric d'amada. Escrit d'amagat. Suu com una porcella que duen a l'escorxador. És com si la suor em brollàs dels forats negres: dels ulls, del cul, dels oronells del nas, de la pantafena, dels ulls, dels ullals, de les ungles, de les urpes, de la bocota mamadora, manadora, madona. M'he de controlar. D'un moment a l'altre arribarà na Mireia. Estic en fals, en fràgil, en esbucament. Quin guster poder dir tot allò que em passa per la punta dels dits. Els dits desdits podria ser el títol d'una cançó que escriuré quan em llegui. Quan m'operin del transplantament de fetge. Quan estigui moridora o salvadora. Quin guster haver posat el savi poeta Homer com a guia del meu desvarieig. El veig vell, cec i sense eixopluc. Els cans li lladren pel carrer i ell canta els seus poemes d'herois i de déus, d'amor i de retorns a la pàtria, de guerres d'amor, per un poc de pa i aigua. Però els botiguers el prenen per una estàtua per a guiris. I el denuncien a la policia municipal. Quina merda de ciutat cínica! Ciutat de

mal, ciutat de Mallorca. Separes una lletra i caus dins l'abisme. Tenc una girada de ventre: Veig na Mireia des d'una finestra de Can Eduardo com s'acosta enrevoltada de port, de Seu, d'Almudaina, de palmeres, de Llotja, de norais, de barques i de sal iodada per totes parts. Veig com s'acosta feta una una Lo-li-ta. Ve dels peus d'aquesta escultura de Ramon Llull negra com una bubota, com jo mateixa. Arriba vorera de les barques de bou i els iots de luxe, amb la Catedral d'or que sura damunt els seus cabells amollats de nimfa pàl·lida, vorejant el bar Pesquer. El Palau de l'Almudaina i l'àngel del capcurucull fan que no vulgui mirar la bandera d'una altra i alta ocupació. No sé qu' m'he tornat. Jo que era cremadora de símbols i esbucadora de llocs comuns! Na Mireia s'acosta vertiginosament cap a la meva pixa: un forat negre d'una negra xucladora. Per qu' s'ha perdut la paraula pixa per designar el meu sexe? O no pixen les dones pel forat? Bufff! Estic xopa, a punt de Mireia en boca, en punt.

X. Palma, porta del Mirador de la Seu de Mallorca, 5 h
dimecres, 16 de juny | 17:23

Ara, que a una mala fi de novel·les catalanes i d'altres idiomes els protagonistes cerquen, guerracivilment, desesperadament, tòpicament, son pare o sa mare, m'ha tocat estar de moda. Jo, que ni li vaig demanar en vida a mumare qui era mon pare i per què no teníem família com les altres nines, ara, perquè aquesta que se suposa que és la meva senyora àvia es mor, he de rebre un paquet amb tots els papers i fotos i cartes i diaris i intimitats i porcades que ella i el seu home, els avis, ha! ha! ha!, havien robat a mumare. En Kwaidan ha telefonat en el pitjor moment. Quan na Mireia i jo navegàvem l'aperitiu de les ostres, les cloïsses i els peus de cabrit mentre ens barallàvem com dues moixes de gener. Hauria pogut pintar les escenes del matí a l'estudi de na Mireia. Arriben les nimfes: tres models que posen per ella. Fa un quadre mitològic de Calipso i les seves putones. Aquella frase de la telefonada que he transcrit en l'Homersea migdiera, amb un silenci meu per enmig, era tota una forma de dir-me que em retratava quan les tenia allà davant amb els parrussos encesos davall teles de gases. La pantera negra atacava amb una orgia de sang. Un orgasme de sentiments era allò: pel telèfon Kwaidan em contava una visita als Jardins Costa i Llobera de Montjuïc on ens rosegàrem, fregàrem i fonguérem les ànimes del cos. Com cans afamegats, com tocats per un desig infernal. Com si ens tiràssim per un abís amb la mort dins l'aire. Com si ens n'anàssim. Feia dos anys i mig. Tal dia com avui. I jo no recordava el temps, només els fets. Kwaidan ho enregistrava tot. Devia ser la cultura polonesa que practica la memòria fins fer museus dins el cervell. Na Mireia s'acabava les copinyes com si fos una sirena: era una sirena que em cantava voverivous voluptuosos. I dins aquella estereofonia d'amor em sentia ferida per un mal mal. Com si la sentència dels resultats clínics fos aquella padrina borda que m'intentava clavar una identitat que no m'importava gens. Que em feia tota enigma. Bufff! L'Homersea, una plagueta de viatges, fa més fàcil l'espera. Això ho veig clar. Com aquesta claror carabassa que converteix la badia en un gelat d'albercoc. No som aquí ni pel port, ni per la Riba, ni pel castell de Bellver, ni pel Terreno, ni per Porto Pi, ni pels molls plens de transatlàntics, ni pel cap Enderrocat, ni pel de cala Figuera. Només som aquí per la ratlla de l'horitzó on es junten mar, cel i terra. Si mir l'horitzó molt de temps, s'ompl aquest buit on sembl la que caic sempre seguit, i retrob la sensació de viure. Bufff! És molt mal de fer poder contar com m'he sentit quan, en

tornar del bany on he anat a prendre un altre tranquil·litzant, m'he trobat amb na Mireia que acabava de desempaquetar el mort de Correus. S'ha posat a riure com una nina malcriada i m'ha dit amb un somriure obert: «He tret aquest cartró horrorós i mira quin sobre i quin cofre t'han enviat els déus:» L'he morrejada tan violentament que uns anglesos que hi havia just darrera nostre pegaven un xiscles de lloca. Han duit l'arròs negre. Hem deixat el cofre de fusta vermella damunt una cadira. He obert el sobre. Les lletres m'han marejat. Na Mireia menjava amb gana, jo m'he posat a menjar de cap de dent. És ovàriut això que em passa. Una dona que s'anomena padrina meva «senyora àvia, pitjor encara perquè vol dir botifarroneria fina» m'ofereix els fruits d'un expoli maternal mentre sembla que em vol als peus del llit on fa el bategot. Vertaderament, la tia Antònia deia que no necessitava veure telenovel·les perquè ja les se sabia totes. Sí, li deia a na Mireia amb una riallota: «A ca nostra sempre ens hem fet el cine en casa.» Just em faltava conèixer un immigrant polonès quadrat i d'ulls color de cel per decidir que aquell era "My man". «Tu, Mireia, no has tingut cap problema. Un pare metge, una mare professora de llatí. Un pis a Provença-Passeig de Gràcia, dominant La Pedrera. Un internat de monges irlandeses. Una meravella. Crec que t'enamorares de mi perquè em trobares d'un bestiar desconegut.» Na Mireia protestava entre les bocinades suculentos d'aquell arròs brut d'ombres i de tintes xineses. «Sembla un gravat d'en Barceló. No et fa pinterà?», li he demanat amb els canons retallats. I ha begut un glop d'ànima negra, aquest vi felanitxer diví, contestant-me: «Conta'm un poc més, Xahrazad, d'on ha sortit una deessa com tu. És un prec, una pregària que vol ser atesa.» No puc entendre com duc aquesta gatera de vi i emocions i encara puc teclejar aquesta Homersea. Teclejar, em conform amb això. I saber que dins aquest garbuix de frases hi ha alguna cosa del que crec ser, d'aquesta calidoscòpica identitat buida i per això mateix d'una fragilitat absoluta. És com quan som a l'escenari. Tenc molt clar que no em puc emocionar quan cant Les feulles mortes. Tot el contrari. He de cercar els mecanismes de tots el meu cos i ànima per fer que els escoltadors s'emocionin. Quina feina més reputa! I si amoll una llàgrima ha de ser en el moment exacte perquè la seva lluentor cegui l'escoltador un instant i desencadeni una secreció de les glàndules lacrimals, un estremiment per la panxa i un calfred a l'espina.

Bufff! «No t'ho he contat moltes de vegades? Mumare es va enrotllar amb un mariner Usa, dels que venien a petrolejar els baixos a la Palma de 1968. Era un bergant de Nova Orleans, un negrata de dos metres. I als nou mesos va sortir na Catalineta, més negrellona que un carbó. Mumare era de casa bona i allò fou un escàndol dins aquell món catòlic, apostòlic i romà. Amb qui podien fer-la casar per tapar la taca negra? Algunes amigues seves que havien tengut nins blancs amb marines de Filadèlfia o San Francisco, les casaren per l'església amb un amitger ric o un cosí pobre i no va passar res. Mumare en va passar un fum. La tancaren en un casetó de Santa Catalina i la varen fer tornar boja. Sort que la tia Antònia va fer de mare i padrina a la vegada. Si ella no hagués existit crec que en certes èpoques m'hauria suïcidat. I ara, quan fa el cuec la padrina borda se'n desdiu per arribar al cel amb la consciència ben blanca, ben immaculada, i la néta negra era la taca que li coïa. Degué pensar que amb un parell de fotos, quatre cartes, un feix de documents, dues plagues i tres joies ja m'hauria recuperat. Pobreta! Deu haver perdut el cap. Emperò jo som tan animal que només he mirat la carta per damunt i quan he vist que era la seva lletra m'he escarrufat i no l'he acabada. Em convendria llegir-la una vegada sencera. Bufff! Em distraurà una mica. Quan acabi de llegir la carta començarà a ploure.»

XI. Palma, citroÃn aparcad devora la Rambla, 6 h 12 m
dimecres, 16 de juny | 18:16

«Quan faig de la sorpresa una regla, l'enemic espera una sorpresa i jo l'atac segons la regla. Quan faig de la regla una sorpresa, l'enemic espera un atac segons la regla: jo llavors atac amb una sorpresa. » Li Shimin (599-649). He trobat aquesta frase dins un sobre que m'ha deixat na Mireia amb un T'ESTIM amb lletres de colors majúscules i un petit retrat meu. Estic dins el nostre vell cotxe. Els plàtans de Rambla tenen les fulles d'un verd fosc. Mir les floristes com preparen rams de gladiols, de roses, de llevamans, d'orquídies, de clavells i de margalides. Com m'agrada dir el nom de les flors mentre les veig. Era un joc que practicava amb la tia Antònia. Duc la carta de la padrina com un altre punyal d'aquella Verge de la capelleta de la tia Antònia. Ja m'ho va dir, ella: «Donya Ignàsia qualche dia se'n penedirà de tot el mal que ha fet.» Ara ha arribat l'hora. Massa tard. Kwaidan: Els jardins de Costa i Llobera de MontjuÃc al capaltard de primavera, els cactus comencen a obrir les seves flors de nit, la lluentor del sol s'enfonsa dins el mar, les rialles de Kwaidan i meves mesclades per l'aire. Em sent com si tengués la pell tatuada de cicatrius. La padrina borda em vol veure al seu llit cobricelat de mort com en un colobrot televisiu de l'hora de la sesta. Què més vull? Em subratlla que seré una de les seves hereves amb els mateixos drets que els altres néts. Encara es pensa que es pot comprar un trast en el Cel. Tot això de la padrina borda em fa oi. El seu cofre està tancat dins la maleta del cotxe. No l'obriré avui. O el podria retornar sense obrir. Pas por pel resultat de les anàlisis. Suu i em pega el pantaix. Em prendré un altre tranquimazín. Em don coratge amb aquesta Homersea, aquest blog on puc contar tot quan vull amb la llibertat més absoluta. Tenc una plorera forta. Veig com una florista acaba de fer una corona de mort de clavells amb una banda que diu: No t'oblidarem.

XII. Palma, aparcament de les avingudes, 7 h
dimecres, 16 de juny | 18:57

bufff el dia s'ha tapat i ara fa una aigua de clauet i jo sense ni un paraigua sort que tenc el plasticot verd moc que arrossega pel portaequipatges escric a tota quines ganes d'amollar tot això que duc dedins només em mancava el cofret de judes acab d'aparcad a les avingudes m'ha pegat un atac de curiositat què putes em pot enviar una dona que no ha volgut saber res de mi en trenta anys i busques la carta és una bomba ja devia tenir falta de sang al cervell quan la va escriure perquè aquesta cal·ligrafia anglesa tremolosa és de monja no falla si no fos que estic pallà amb aquest mal de fetge aniria fins aquest casal de la barriada de la seu germà de tots els casals de tots els botifarres pujaria a la planta noble travessaria aquells salonots plens de quadres foscos i cadires de frare i entraria dins la cambra on a l'alcova agonitza aquella serpota desfressada amb pells de xoteta i li diria el nom del porc el nom d'una mare sense entranyes el nom d'una senyora àvia que fa coses que no tenen nom basta tot dins el cofre semblava empaquetat per un artesà japonès o xinès quina virgueria de paquetets i paquetingos els sobres eren de paper de gasa el primer que he obert m'ha regirat la típica foto de mumare dels anys 68 del segle passat amb vaquers de campana i una camiseta hippy

de flors estampades amb un marine negrata que li passava de dos pams el marine és aquest pare que mumare em va dir que havia mort tenc el seu mateix tall de cara i també m'hi assembl amb l'altura haver de descobrir això bobby levy nomia bobby levy o sia que de cop i volta som xuetona mira per on sempre m'he fet amb xuetes és que ho he de tenir tot borda negra camionera xuetona i què més he obert un paquet son plagues de mumare quan anava al sagrat cor ecs basta partesc cap a les anàlisis agafaré un paquetet color de cel per si he d'esperar punt final

XIII. Palma, hostel Terminus, 7 h i grosses busques
dimecres, 16 de juny | 19:19

Sort que ara al laboratori d'anàlisis biològiques he trobat una al·lota condreta estic feta una figa flor una poma confitada aquestes anàlisis si no arriben avui em produiran un cobriment de cor i de cervell i d'ovaris crec que el mal del fetge em pega als ovaris perquè el costat dret no em deixa viure tot em fa mal l'al·lota m'ha dit que era molt estrany que les anàlisis encara no haguessin arribat emperò els han dit que fa mal temps a barcelona i que potser l'avió ha partit amb retard també hi ha la possibilitat que no arribi li he amollat m'ha mirat com si fos una histèrica pobreta no no estic histèrica estic megahistèrica buff m'ha demant si volia esperar dins una saleta li he dit que m'estimava més fer una volta al rei en jaume I el conqueridor encara que aquest ajuntament del pp ha destrossat la plaça i el parc de les estacions és un altre desastre just sortir he telefonat a na mireia m'ha dit que volia venir per estar amb mi l'he renyada perquè no em respecta com si kwaidan i ella s'haguessin posat d'acord ens conviden a una festa a la casa d'uns okupes devora el bar le ciel del coll d'en rebassa m'ha dit que no obrís el sobre de les anàlisis fins que no estàssim plegades no em pot entendre ja ho sé emperò amb aquestes coses em tem molt més em sent més entotsolada que mai i si anàs a ca la padrina borda i obrís el sobre davant els seus morros són idees ben enfollides que em produeix aquest totum revolutum on em trob telefon al laboratori la infermera em diu que l'avió ja ha sortit de barcelona emperò que quasi millor que hi vagi demà de matí per assegurar començ a cridar com una orada estic tancadora la infermera em diu que em telefonarà al mòbil tot d'una que sàpiga alguna cosa prenc un altre tranquimazín telefon a en kwaidan no em constesta la pantera negra m'ataca de bell nou.

XIV. Palma, portal de l'edifici del Laboratori d'Anàlisis Biològiques, plaça del Comtat del Rosselló, devers les 8 h
dimecres, 16 de juny | 19:59

Això és un cacau ni l'homersea ni el tranquimazín ni les telefonades d'en kwaidan em basten per apagar aquest defici estic remoguda per totes bandes és com l'espera d'un condemnat a mort m'ha vengut al cap en puig antich vaig ser amiga de na margalida de felanix la seva viuda em tornen totes les imatges que em contava de la darrera nit dels indults que no arribaven del garrot vil que el matava franco assassí assassí assassí crid fluixet pobre al·lot perfumat fruit llibertari sempre m'he sentit anarquista encara no li han fet una revisió del judici injustícia pertot la padrina borda és una franquista tota la família era franquista i mumare sense ser anarquista jau amb un negrot nord-americà

que la deixa prenyada bufff esper aquí baix perquè així veuré quan arribi el missatger de l'aeroport millor que pugi.

XV. Palma, església de Sant Miquel, capella de la Verge de la Salut, les 8 h tocadés dimecres, 16 de juny | 20:27

Dec tenir neurones que saben arts de vudú qui m'havia de dir que em trobaria aquest dimecres tota xopa d'una arruixada que m'ha agafat vora la plaça de l'olivar davant la verge de la salut la va dur el rei en jaume crec que m'ho contava la tia antònia quan em duia de la maneta a resar m'agrada l'alabastre i la carona virginal em posa bé m'encalanteix els baixos la xarruparia per tot el cos de pedra i de carn viva s'ha de ser amadora de les verges com jo per escriure aquestes coses emperò aquesta secta catòlica ha fet tant de mal durant dos mil anys que em fa feredat li podria contar a la verge de la salut els rotllos amb una mare superiora va ser el màster que m'ensenyà encara m'excita em posa els pèls drets les anàlisis són al fons del formigó que tapa l'illa el missatge ha dit que arribaria a les nou na mireia em fa experimentar sensacions diferents fent les mateixes coses estic repenjada déus estic enfigada són importants els records de les persones mortes he obert el paquetet blau hi ha tres cartes de mon pare a mumare li diu que vol que es casin que està molt content de tenir un fill que tornarà a mallorca perquè l'estima molt serà guionista la borda padrina borda i haurà fet fer un muntatge a una agència especialitzada en crear falses paternitats estic tranquil·la perquè ja he pegat crear falses paternitats estic tranquil·la perquè ja he pegat a al fons em crida en kwaitan vol saber els resultats vol venir vol estar al meu costat ha tancat tots els negocis bruts de quan va arribar si em diuen que és un mal mal mala sort em posaré a la llista d'espera dels que necessiten un fetge nou no m'aturaré quin guster l'homerase torna sonar el telèfon no tenc ni un moment per pensar escriure sense pensar és com un alliberament li he dit a na mireia que amenaça amb arribar d'un moment a l'altre he sentit el tacte de la veu de na mireia com si em transmetés una correntia energètica de color porpra que m'arribava en onades i onades una sensació de deslliurament de lleugeresa de desferrar-me de la terra i submergir-me en el mar.

XVI. Palma, bar Rodeo, 9 h en clau dimecres, 16 de juny | 20:55

Tenc els resultats dins la bossa. Plou a bots i barrals. Quan m'han donat el sobre el pànic ha entrat per tots els meus forats i m'ha paralytitzat. Estava tan assustada que les llàgrimes m'han quedat aturades dins els ulls. Crec que quasi no em bategava. Notava el cos rígid, extenuat. Devia estar més blanca que el referit. I l'infermera em repetia les recomanacions generals. Qui em diu que no puc rompre el sobre i llegir aquest episodi de la meva història clínica? Estic aovarida, averiada, acollonida, aclaparada. He volgut estar tota sola i ara no tenc coratge. Vénga, pometes més bledes ho han fet. Agaf el sobre i l'obr.

XVII. Palma, bar Le Ciel, Coll d'en Rebassa, prop de les 11 h dimecres, 16 de juny | 22:55

Tenim el temps comptat no puc contar quasi res perquè m'he aficat de tot vaig gata d'emocions massa fortes i de sorpreses tan inesperades com definitives homersea estimat homer mestre de la memòria i de l'oralitat et cantaré tota la vida totes les vides la primera llegida dels resultats era un galimaties ha durat molta d'estona no sentia res les xifres i les paraules que descrivien el meu estat eren enigmes equacions borratxos tenebres fins que no he vist la imatge de na mireia que arribava rera els vidres entelats de pluja no he aterrat no podia entendre com m'havia trobat ara em vigila i em diu que hauria de ballar enlloc d'escriure emperò tenc més escriguera que mai ella ho ha aclarit perquè des del primer moment ha vist els signes negatius que deien que tot era positiu no hi havia mal mal no hi havia cranc ni crac ni càncer li he fet repetir moltes de vegades mentre ens morrejàvem com atacades d'èxtasis després d'un altre paper ple de números que estudiaven la sang ha eixit un fet inesperat absolutament estic embarassada UAU !!!!!!!!!!!!! !!!!!!!!!!!!!

!!! !!!!!!!!!!!!! !!!!!!!!!!!!! !!! !!!!!!!!!!!!! !!!!!!!!!!!!! !!!!!!!!!!!!! !!!!! !!!!!!!!!!!!! !!!!!!!!!!!!!
!!!!!!!!!!!! !!!!!!!!!!!!! !!!!!!!!!!!!! !!!!!!!!!!!!! !!!!!!!!!!!!! !!!!!!!!!!!!! !!!!!!!!!!!!! !!!!!!!!!!!!!
!!!!!!!!!!!! !!!!!!!!!!!!! !!!!!!!!!!!!! !!!!!!!!!!!!! !!!!!!!!!!!!! !!!!!!!!!!!!! !!!!!!!!!!!!! !!!!!!!!!!!!!
!!!!!!!!!!!! !!!!!!!!!!!!! !!!!!!!!!!!!! !!!!!!!!!!!!! !!!!!!!!!!!!! !!!!!!!!!!!!! !!!!!!!!!!!!! !!!!!!!!!!!!!.

XVIII. Palma, aeroport de Son Sant Joan, devers les 12 h
dimecres, 16 de juny | 00:00

Estic dins una felicitat càlida som dues i ara serem quatre i després cinc o sis o set o mil i un emperò em sembla que som molts que estam plegats ho veig tot des del meu món submarí com si l'autopista de l'aeroport, l'aeroport i tota l'illa ens trobàssim navegant davall aigua amb la respiració dels peixos de colors els colors m'enrevolten com si tot fos un arc iris que es multiplica sense treva no em surt la veu na mireia em mira com si fos un peix espasa jo la contemplant com una escòrpora en kwaitan serà un cap roig i en fodor un verderol tot el temps ha plogut i dins el mar quan plou tot són bimbolletes d'aire alenam a pler la història del cofre i de la padrina borda em sembla una cosa tan buida que no pot ser que passi de bon de veres és una història cruel que va succeir en un món trist enterrat per sempre que els morts enterrin els seus morts aquí celebrem la vida perdurable la memòria dels amors i de les bragues pudentes que la'm posen a tota el verim d'en kwaitan que s'acosta amb en fodor rera els vidres de les arribades de barcelona.

MÉS VilaWeb és una producció de Partal, Maresma & Associats 1995 – 2004

<https://www.vilaweb.cat/media/imatges/especials/homersea//index.html>